

Ömrün Baharından Güze

Yüksek yaylalarda dağa yaslanıp
Ya türkü ya ağıt dinleye geldim
Hüzün yağmuruyla gönlüm ıslanıp
Sevdayı destansı anlatı bildim

Öykülere duygu ortağı oldum
Gün oldu titredi gönül tellerim
Yanık nağmelerde kendimi buldum
Yüreğim korluyken buzdu ellerim

Kıpırtıya döndü mutat dinginlik
Çatınca endamın bir görkemlisi
Giderek darlaştı özgür enginlik
Sırdaşımdı tütün, çayın demlisi

Uzaktan fitri bir döngüye kandım
İniş çıkış düşe kalka yürüdüm
Gel-geç hoşlukları 'sevdaymış' sandım
Hayal kıyısında ayak sürüdüm

Yol gereği diye yoldaş seçince
Deveranda insan bir dem tadarmış
Bir bakış yüreği delip geçince
Yankısı Mecnun'la Leyla kadarmış

Değişip dönüşür insan fitratı
Dünyevi olanı zamanla söner
Ufkunla sınırlı mukadderatı
Yunus'ta İlahi bir aşka döner

'Muttasıl arayış' sevdanın adı
Yaşayan her çağda bir şeye koşar
İhtimam görmezse kırık kanadı
Güzünde depreşen sızıyla yaşar

Yere sergen olmuş sarı yapraklar
İlahi döngüyü önüne yayar
Yağmurla kabarmış tınlı topraklar
Sanki hatırımdan geçeni duyar

Coşkun su durulur çatınca güze
Yaşanmışlıklardan arta kalanlar
Öylesine sakın dökülür söze
Takdir eder ömrü seyre dalanlar

Bir esmeye görsün ilkbahar yeli
Renk, koku, görüntü gönle mehabet
Sevgiyle ödenir sevgi bedeli
Özetle *İmir* 'in halleri elbet